

בש"פ 2674/14 - יוסף צובארי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 2674/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גיא שני

המבקש: יוסף צובארי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בעפ"א 22423-11-13.

המבקש הורשע בבית המשפט לעניינים מקומיים תל-אביב-יפו בעבירה של עיסוק ללא רשיון בעסק הטעון רישוי. בית המשפט הוציא צו להפסקת הפעילות בעסק, וכן הטיל על המבקש קנס בסך 12,000 ₪. המבקש ערער על פסק-הדין, אולם בית המשפט המחוזי (כבוד השופט י' לוי) דחה את ערעורו. היה זה ביום 29.12.2013, וכעבור כשלושה חודשים ומחצה - ביום 9.4.2014 - הגיש המבקש את הבקשה להארכת מועד המונחת לפניי. לבקשת הארכה צורפה בקשת רשות הערעור גופה. כמו-כן הוגשה בקשה לעכב את צו הסגירה, זאת נוכח מכתב מיום 6.4.2014 שנשלח למבקש והורה לו לסגור את העסק תוך 7 ימים, שאם לא כן יאכף הצו.

עמוד 1

בהחלטתי מיום 9.4.2014 התבקשה המשיבה למסור את תגובתה לבקשת הארכה עד ליום 23.4.2014. כבוד השופט נ' הנדל הורה על עיכוב ביצוע צו הסגירה עד ליום 30.4.2014, וציין כי אם תידחה הבקשה להארכת מועד – התקופה תקוצר בהתאם. ביום 23.4.2014 מסרה המשיבה את תגובתה, ובה היא מתנגדת להארכת המועד להגשת בקשת רשות ערעור.

לאחר עיון בטענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

המועד הקבוע בדין להגשת בקשת רשות ערעור בהליך פלילי הוא 45 ימים מיום מתן פסק-הדין. לבית המשפט נתונה הסמכות להורות על הארכת המועד להגשת ההליך. בהליכים פליליים, כך נפסק, לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית המשפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.2009)). יודגש, כי הכלל הוא שגם בהליך הפלילי יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בחוק, וכי הארכת מועד תינתן רק במקום שבו הוצג טעם ממשי המניח את הדעת.

בענייננו, מדובר על איחור ניכר ביותר. בקשת רשות הערעור הוגשה כשלושה חודשים ומחצה לאחר שניתן פסק-הדין במעמד הצדדים, כלומר מדובר באיחור של קרוב לחודשיים. יודגש, כי לא מדובר במצב שבו הוגשה בתוך התקופה הקצובה בדין בקשה להארכת מועד, אלא במצב שבו המבקש לא עשה דבר במשך כל התקופה – עד ליום 9.4.2014 (ימים ספורים לפני המועד שבו נדרש לסגור את העסק).

האם הוצגה הצדקה מספקת לאיחור הממושך? התשובה לכך היא בשלילה. המבקש אמנם הגיש בקשה ארוכה במיוחד, אך רוב-רובה טיעונים לגופו של ההליך. בכל הנוגע לסיבת האיחור, טענתו של המבקש היא אחת: היעדרות בא-כוחו מעבודה במשך תקופה ממושכת, בשל טיפול רפואי, החל מיום 2.2.2014. לעניין זה אציין, כי עד לאותו טיפול רפואי עמדו לרשות המבקש כ-35 ימים, ואין הסבר מניח את הדעת מדוע תקופה זו לא נוצלה לצורך הכנת בקשת רשות הערעור, או למצער, לצורך פנייה לבית המשפט בבקשה להארכת מועד. יובהר, כי גם לאחר מכן, אישורי המחלה אינם מתייחסים לכל התקופה, ומכל מקום אין בחומר שלפניי כדי להוכיח כי מאז 2.2.2014 ועד 9.4.2014 לא ניתן היה לעשות דבר, לרבות הגשת בקשה להארכת מועד. זאת ועוד, הבקשה להארכת מועד, וכן בקשת רשות הערעור עצמה, הוגשו כאמור ביום 9.4.2014 – הוא היום שנקבע לניתוח נוסף של בא-כוח המבקש. ספק אם עובדה זו מתיישבת עם הטענה שהמצב הרפואי שלל כל אפשרות לפנות לבית המשפט במועד מוקדם יותר.

עוד אוסיף, כי אף שגזר הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים ניתן ביום 17.7.2013 (והומצא ביום 4.8.2013), המבקש הגיש את ערעורו לבית המשפט המחוזי רק ביום 10.11.2013, וזאת – כדברי בית המשפט בפסק-דינו – "מבלי שהוגשה בקשה להארכת מועד להגשת הערעור, ואף ללא נימוקים להגשתו באיחור". אמת, בית המשפט ראה לנכון לדון בערעור לגופו (ראו סעיף 2(ד) לפסק-הדין), אולם ברי כי לאחר שבית המשפט המחוזי, ככל הנראה, הלך לקראתו של המבקש בכל הנוגע לאיחור בהגשת ההליך, מצופה היה שהמבקש יקפיד באופן מיוחד על שמירת המועדים בגלגול הנוסף, ולכל הפחות יגיש בקשת רשות ערעור בתוך התקופה הקצובה בדין. יציין גם, כי בפסק-דינו העיר בית המשפט המחוזי כי הרושם המתקבל מהתנהלותו של המבקש "הוא של ניסיון להאריך את ההליכים המשפטיים, וזאת על מנת להתקדם במצב הטיפול ברישיון העסק, ללא סגירתו. בית המשפט אינו יכול, ואינו

צריך, ליתן ידו להתנהלות מסוג זה" (סעיף 28 לפסק-הדין). על רקע זה, צורם האיחור הניכר בהגשת הליך בקשת רשות הערעור, ואזכיר שוב כי פנייתו של המבקש לבית משפט זה (יחד עם בקשה לעיכוב ביצוע) לא נעשתה אלא לאחר שקיבל לידי את הדרישה לסגור את העסק.

לבסוף יוטעם, כי מדובר בבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", בהליך שתחילתו בבית המשפט לעניינים מקומיים, ועל פני הדברים לא מצאתי כי סיכויי הלכאוריים של ההליך גבוהים במידה התומכת במתן הארכה המבוקשת.

עולה מן המקובץ כי דין הבקשה להארכת מועד להידחות.

ניתנה היום, כ"ד בניסן תשע"ד (24.4.2014).

גיא שני, שופט
ר ש ם